

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ “ΝΕΒΑΔΑ”

ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΛΟΥΜΕ

Ένα κείμενο για την ερημοποίηση
του πανεπιστημιακού χώρου
και την ανάγκη επανοικειοποίησης του

Ηράκλειο Κρήτης
Φοιτητικό Κέντρο Βουτών

Aν στην άσφαλτο παίζανε γκολφ θα τρώγαμε κλαμπ σάντουιτς. Το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο προβλέπει στις διάφορες διαδικασίες του την συμμετοχή και την δυνατότητα παρέμβασης στις εσωτερικές του αποφάσεις. Παρόλα' αυτά, η διαμόρφωση του χώρου στις Βούτες καθορίζεται διαχρονικά από την εκάστοτε διοίκηση, τους καθηγητές και τους διάφορους τεχνικούς με αποτέλεσμα να αδρανοποιούν και να δυσκολεύουν τις λιγοστές πρωτοβουλίες της κοινότητας, σε σημείο που πλέον κανείς δεν ασχολείται.

Περιφερόμαστε σε ένα χώρο ως παθητικοί χρήστες του και σιγά σιγά συμβάλλουμε σε αυτό το αποστειρωμένο, άψυχο περιβάλλον που ώρες ώρες μοιάζει με ποστ-αποκαλύπτικ εργοστάσιο. Μία έρημος με τεράστια πάρκινγκ, χωρίς ένα δέντρο να κάνει ίσκιο, χωρίς ένα παγκάκι να κάτσεις, χωρίς ένα ψύκτη να πιεις νερό. Έχουμε συνηθίσει να λέμε το κεντρικό χώρο αναψυχής “ψυχιατρείο”, θεωρούμε δεδομένη τη δυσκολία μετακίνησης με τα ΚΤΕΛ, τα κλειστά αναγνωστήρια και την έλλειψη υποδομών για να μας κρατήσουν στις Βούτες. Κάνουμε το μάθημα μας, τη δουλειά μας, την έρευνά μας και γυρνάμε σπίτι, διαβάζουμε στα διάφορα καφέ και περιφερόμαστε στα μαγαζιά για την όποια διασκέδαση μας.

Η απευθείας ανάθεση συμβουλευτικών υπηρεσιών για τη διαμόρφωση του περιβάλλοντα χώρου στο γραφείο Δοξιάδη, όπως αναρτήθηκε στα πρακτικά του πρυτανικού στις 16.4.21, αμφιβάλλουμε ότι μπορεί να ανατρέψει αυτή τη κατάσταση. Αντί αυτού τις προτάσεις πρέπει να τις καταθέσουν οι άνθρωποι που ζουν το χώρο μέρα με τη μέρα. Να δημιουργήσουμε κοινότητες ανθρώπων που θα συζητάνε, θα εξετάζουν τις επιμέρους ιδιαιτερότητες και θα προτείνουν αντίστοιχες λύσεις. Δυστυχώς είμαστε μακριά από κάτι τέτοιο αλλά δεν ήταν πάντοτε έτσι τα πράγματα.

Τον παλιό καλό καιρό που ο γιώργος είχε μαλλιά

Στην πανεπιστημιούπολη της Κνωσσού οι δραστηριότητες επεκτείνονταν πολύ πέρα από τα στενά χρονικά όρια των μαθημάτων και της εργασίας. Οι αίθουσες ήταν ανοιχτές και λειτουργούσαν εν είδει αναγνωστηρίου όπου φοιτητές διάβαζαν παρέα. Το κυλικείο λειτουργούσε μέχρι πολύ αργά το βράδυ, φοιτητές σύχναζαν εκεί όλη μέρα. Τα εργαστήρια υπολογιστών του CSD (περιβότη πτέρυγα Γ) ήταν 24ωρης λειτουργίας, φοιτητές έκαναν τις ασκήσεις τους μαζί ή/και κάθονταν για gaming αργότερα, διοργάνωναν πάρτυ, προβολές και άλλα δρώμενα ενώ ένας φοιτητής είχε βάρδια ως φύλακας και έπαιρνε έτσι ένα μικρό χαρτζιλίκι. Στο γήπεδο μπάσκετ σπάνια έβρισκες ελεύθερη μπασκέτα κτλπ κτλπ κτλπ.

Μέχρι πριν κάμποσα χρόνια μια παρόμοια κατάσταση ίσχυε και στις Βούτες. Το αναγνωστήριο και παραπλήσιες αίθουσες ήταν ανοιχτές 24/7 και συγκέντρωναν πολύ κόσμο από όλα τα τμήματα. Το κυλικείο και σε αυτή τη περίπτωση έμενε μέχρι πιο αργά ανοιχτό εφόσον είχε πελατεία. Και εκεί γίνονταν -αν και σε μικρότερο βαθμό- εκδηλώσεις μετά τα μαθήματα. Αυτός ο πυρήνας έδινε ζωή και σε άλλους χώρους του πανεπιστημίου.

Και τώρα που καράφλιασε

Αυτές οι μέρες έχουν παρέλθει πολύ πριν την όποια καραντίνα. Μετά από μονομερείς ενέργειες καθηγητών και ελλείψει μαζικής συλλογικής αντίδρασης, τα αναγνωστήρια κλείσανε, οι πρωτοβουλίες φοιτητών στο χώρο του φυσικού πολεμήθηκαν και σιγά σιγά ο τόπος ερήμωσε. Ο κόσμος πλέον διαβάζει στο κέντρο, ανεβαίνει για κανα εργαστήριο και λέει και ευχαριστώ που ήρθε το λεωφορείο να τον μαζέψει. Επειδή όμως στις ερήμους φυτρώνουν επικίνδυνα φυντάνια, θέτουμε τις παρακάτω προτάσεις σαν μία κατεύθυνση για να φτιάξουμε και να διεκδικήσουμε ένα πιο ζωντανό πανεπιστήμιο.

Να μπορείς να πας και να μπορείς να κάτσεις

Οποιαδήποτε προσπάθεια διαμόρφωσης με σκίαστρα, δενδροφυτεύσεις, και χώρους αναψυχής θα αγκαλιαστούν από την κοινότητα. Οι αντίστοιχες ιδιοκατασκευές που έχουμε κάνει στο φοιτητικό κέντρο, έχουν δώσει νέα πνοή και ζωηράδα σε αυτή τη γωνιά της πανεπιστημιούπολης. Ένα όμορφο περιβάλλον αλληλεπίδρασης μπορεί να γίνει το έδαφος ανταλλαγής γνώσεων, ο καταλύτης μιας νέας συνεργασίας ή της επόμενης ανακάλυψης. Θα πρέπει επίσης να γίνουν προσβάσιμα 24/7 αναγνωστήρια όπως του CSD που έχει εξωτερική πόρτα ή ακόμα και η βιβλιοθήκη. Όλα αυτά είναι αναγκαίο να συνδυαστούν με φθηνότερες μετακινήσεις και πιο ευέλικτα ωράρια λεωφορείων, ασφάλεια για πεζούς και ποδηλάτες στους γύρω δρόμους καθώς και συμμετοχή στις πρωτοβουλίες car-pooling. Η παρουσία του κόσμου στο χώρο προσφέρει ταυτόχρονα και τη μόνη ουσιαστική ασφάλεια, ένα ζήτημα που έχει απασχολήσει αρκετά το υπουργείο..

Τεχνικούς που βοηθάνε, όχι μπάτσους που στραβωκοιτάνε

Η ανάγκη παρουσίας προσωπικού που θα προσέχει το χώρο, θα δίνει λύσεις στα καθημερινά προβλήματα και θα τον συντηρεί, έχει υπάρξει πάγιο αίτημα διαφόρων πρυτάνεων προς το υπουργείο. Είναι αναγκαίο να έχουμε ανθρώπους που θα έχουν ουσιαστική επαφή με το χώρο, θα είναι σε επαγρύπνηση αν πέσει το ρεύμα, αν πλημμυρίσει το εργαστήριο, αν γίνει κάποια βλάβη και κινδυνέψει η δουλειά των εργαζόμενων ερευνητών και φοιτητών που αυτή τη στιγμή κουβαλάνε στις πλάτες τους αυτές τις αρμοδιότητες.

Τα κτίρια να έχουν μόνωση κι ας μην είναι smart

Όσο το υπουργείο οριοθετεί τους ΟΠΠΙ και μοιράζει κονδύλια για να κάνουμε τα κτίρια ενεργειακά και smart με κάμερες, κάρτες και τουρλού, οι υποδομές στη πραγματικότητα ρημάζουν. Οι σχολές μπάζουν νερά κάθε τρεις και λίγο, σημαντικός εξοπλισμός κινδυνεύει, τα κλιματιστικά δεν δουλεύουν σε πολλά εργαστήρια, το θέατρο παρατήθηκε στη μοίρα του μέχρι που χρειάστηκε να επέμβουμε για να σταματήσουμε τις πλημμύρες στο εσωτερικό του, και γενικότερα το πανεπιστήμιο σταδιακά υποβαθμίζεται. Η γραφειοκρατία κωλυσιεργεί και τα προβλήματα έχουν γίνει τόσο διαχρονικά και κοινά ανάμεσα στα πανεπιστήμια, που πλέον αντιλαμβανόμαστε την αδράνεια σαν πολιτική επιλογή. Φυσικά το χρήμα ρέει αν πρέπει να πάρουμε κάμερες με πανάκριβο κόστος συντήρησης, που βοηθάνε μόνο αν χρειαστεί να στοχοποιηθεί κάποιος, ή αν θέλουμε να φτιάξουμε ένα καθεστώς με κάρτες και τουρλού, που μόνο ψευδαίσθηση ασφάλειας δίνουν, ενώ ταυτόχρονα περιορίζουν το δημόσιο χαρακτήρα του πανεπιστημίου..

Το αιώνιο παρόν αλλάζει βιαστικά εμείς το συνηθίζουμε ξεχνώντας γρήγορα πώς και γιατί βρεθήκαμε εδώ. Τα πανεπιστήμια ιστορικά έχουν υπάρξει πυρήνες κινητοποίησης και στον κόσμο που η τεχνοκρατία χρησιμοποιεί την επιστημονική γλώσσα για να εκφράσει την ιδεολογία της, παραμένει η ανάγκη να συμμετέχουμε και να αμφισβητούμε μέσα σε αυτά. Όσο αντιμετωπίζουμε την ακαδημαϊκότητα και την επιστήμη σαν μία ουδέτερη αποστειρωμένη διαδικασία, τόσο αυτή θα μετατρέπεται σε δογματική και υπερφίαλη γνώση. Όσο αφήνουμε το χώρο να ερημώνει, τόσο θα κερδίζει έδαφος η εργασιακή εκμετάλλευση, η "καινοτομία" των πολυεθνικών, η κυρίαρχη κουλτούρα και θα κατρακυλάμε σιγά σιγά, μία υποχώρηση τη φορά.

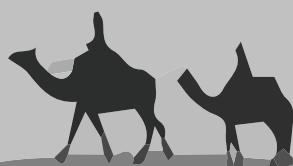
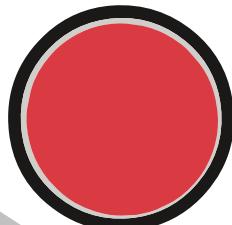

Ρα.στα.Παν.Κ 96,7

Λονγκντάϊβερς

23.5.2022

Στείλε στο τσατ
ότι ξεκινάμε τώρα από
Αμμουδάρα αν θέλει
κανείς να τον μαζέψουμε

"Capitalism is a monster that grows in deserts.

Industrial servitude has almost everywhere arisen

in those empty spaces."

G.K.Chesterton